

Att bli uthängd i pressen

II Jag kommer nog aldrig att glömma den känsla som genomborrade mig när min fru, nyss hemkommen från lant-handlaren, med glansiga ögon höll upp Expressens gratisupplaga.

– Hur kan de bara göra så här? sade hon med gråten i halsen.

Själv hade jag varit mitt uppe i att slipa bort rosten från en gammal vedspis, och stod nu bara där som ett fån och stirrade ner på mitt eget namn bland 80 andra. Jag tyckte så synd om henne. Varför skulle hon behöva uppleva det här? Hon hade ju inte gjort något.

Sen kom känslorna. Allt på en gång, vreden, besvikelsen och uppgivenheten, lusten att lägga av, göra någonting annat. Allt på en gång! Den kalla klumpen i magen, som infunnit sig när jag två år tidigare såg fönsterkuvertet från HSAN. Ängesten när jag med skakiga händer sprättat upp kuvertet, känslan av förödmjukelse när jag läste den kränkande anmälan, fylld av personliga påhopp och förnedrande uttalanden om min person och yrkeskompetens.

Brevet hade följts av en segdragen och plågsam brevväxling. Jag hade försökt intala mig att det hörde till jobbet, och att jag var tvungen att förstå att detta var ett sätt för patienten att bearbeta den skada han kommit att åsamkas. Det kom att gå så långt att patienten till och med framträdde med namn i tidningen där han gav uttryck för sin aversion mot mig, utan att jag – på grund av min tystnadsplikt – hade minsta möjlighet att försvara mig.

Till sist fick jag ansvarsnämndens beslut – via lokaltidningen! Genom någon miss i postgången hade nämndens beslut hamnat på villovägar. Därför fick jag veta att jag fällts en morgon när jag öppnade tidningen – efter ett år av brevväxling.

När jag efter en vecka fortfarande inte fått någon delgivning kände jag mig tvungen att ringa HSAN och fråga om de inte hade för avsikt att även meddela sitt beslut till den anmälda, i händelse denne ville överklaga. Sedan drog det igång igen. Ytterligare ett år av skriftväxling med länsrätten innan jag till slut fick varningen upphävd.

Det var just det! Allt var ju ett miss-tag. Varningen var ju upphävd. Mitt namn skulle inte finnas i tidningen ...

»**Var är mobilen**«, hörde jag en röst säga. Jag rycktes upp ur mina funderingar. Det var min fru, vars sydländska tempera-

ment nu fått övertaget, och hon låste in sig med mobiltelefonen i köket och övergick till att skälla ut Expressens medarbetare en efter en till priset av två Telia-refillkort. Det var nog tur för dem att vi inte hade fler kort med oss.

Så infann sig den paranoida känsla som jag förmodar alltid drabbar en utpekad. Tittade inte handlarn lite snett på mig i butiken? Hade han sett mitt namn i artikeln? Och varför hade tant Johansson inte hälsat som hon brukade nere vid bryggan? Hade hon också läst artikeln, eller såg hon mig bara inte?

Nästa person som drabbades var min syster. Tyvärr hann hon inte höra nyheten från mig utan från en arbetskamrat som stoppat tidningen under näsan på henne och utbrustit:

– Har du sett att din bror har blivit varnad?

Vad skulle hon svara på det? Varför skulle hon behöva svara någonting på det? Hon hade ju ingenting med saken att göra.

Vis av incidenten som min syster oförberedd fått utstå bestämde jag mig för att det var lika bra att berätta för hela släkten om vad som hänt. Vi har ett ovanligt efternamn, faktum är att vår släkt är den enda med vårt efternamn, och flera av oss jobbar liksom min syster i branschen så det var säkert fler som skulle få gå i svaromål.

Från början hade jag inte tänkt berätta det för någon. Det är ju ingenting man är stolt över. Jag hade hoppats att jag skulle slippa allt som hade med den tragiska händelsen att göra sedan jag blivit friad av länsrätten. Nu var jag tvungen att gå igenom allting en gång till.

Hur skulle jag formulera det?

»Jo, som du säkert sett så skriver dom i tidningen att jag blivit varnad, men det är inte sant, eller rättare sagt, jag blev varnad, men nu är jag inte det längre, den togs nämligen bort ...«. Usch, det lät inte bra! Mer som en dålig undanflykt.

Svärast var det att berätta för min farmors syster som också råkade befinna sig på landet, för första gången på flera år. Jag hade ända sedan jag kom in på läkarlinjen varit hennes oblemplade hjälte, åtminstone var det vad jag inbillade mig eller försökte vara. Nu åkte i alla fall glorian på sned för alltid.

Slutligen kom det som jag bävade för mest, den första dagen på jobbet. Jag gick omkring och inbillade mig att folk undvek mig, eller gjorde de rent av det?

Att vara doktor

Att de kastade långa blickar efter mig bakom min rygg.

»Titta där! Där går han, doktorn som blivit varnad! Usch! Att han får jobba kvar!«

Det kändes som om alla visste det! Grannarna, killen i korvkiosken utanför sjukhuset där jag brukar äta lunch när jag inte hinner till matsalen. Alla! Jag inbillade mig att de pratade om mig där de satt när jag gick förbi borden i matsalen.

Till slut stod jag inte ut längre. Första natten jag hade jour förstörde jag upp Expressens artikel, ringade in mitt namn, hängde upp alltsammans på entrén till akuten och skrev: »Det är vår skyldighet att meddela att det i natt tyvärr arbetar en doktor som blivit varnad. All värld sker därför på egen risk! Socialstyrelsen.«

Det blev den lugnaste jouten i hela mitt liv. Mot normala 60 patienter kom det bara en enda. Det var en stackars hobbysvetsare som råkat få svetsstänk i ögonen, och därför var oförmögen att läsa några skyltar överhuvudtaget.

Nej, där blev det visst lite osanning. Jag ville sätta upp artikeln på akutens entré, men vågade inte. För hade jag gjort det, då hade jag kanske blivit anmäld. Och vem vet, kanske rent av varnad.

Per Videhult

leg läkare, kirurgkliniken, Västerås
per.videhult@ltvastmanland.se

Fotnot: Per Videhult varnades för att ha missat en testikeltorsion. Han överklagade HSANs beslut till länsrätten som upphävde varningen med motiveringen att patientens symtom hade varit svårtolkade och att Per Videhults beslut att inte operera togs i samråd med en överläkare i urologi.

Per Videhult har nu anmält Expressen till Allmänhetens Pressombudsman (PO).